

کنار ضریح

یکی از شاگردان مرحوم میرزای نائینی از ایشان نقل می‌کند که، میرزا فرمودند:

زمانی من و یکی از دوستانم از نجف اشرف به کربلا می‌رفتیم؛ من در راه بیمار شدم و زمانی که به کربلا رسیدیم از هوش رفتیم.

در آن حال مکاشفهای برایم رخ داد که عقیده‌ام را نسبت به مقام بلند اهل بیت علیهم‌السلام افزون ساخت. در آن حالت دیدم که اهل بیت علیهم‌السلام در اطرافم هستند و رشته‌های پیوند من با دنیا قطع شده است و دوستِ سیدم، نزد ضریح امام حسین علیه‌السلام شفایم را می‌طلبند و در این زمان احساس کردم که به شفاعت امام حسین علیه‌السلام سلامت و عافیت، بر جانم غالب آمده است.

چشم گشودم و دیدم که در خانه‌ام! برخاستم، وضو گرفتم و عازم حرم حضرت سید الشهداء علیه‌السلام شدم.

در ایوان حرم، همان سید را دیدم که از حرم خارج می‌شود. چون مرا دید بسیار شگفت‌زده شد و گفت:

تو را در حال احتضار ترک کردم و به حرم آمدم تا شفایت را بخواهم ولی اکنون تو را این جا می‌بینم! داستان

مکاشفهام را برایش گفتم و او بسیار شادمان گشت.^۱

۱. شیرازی، سید محمد. چشمه‌ی مهر. مؤسسه‌ی انتشاراتی امام عصر علیه‌السلام. چاپ اول - ۱۳۸۳.